

STINE BAHRT
URVÆRKERNE
Kuppelbyens Hemmelighed

STINE BAHRT

URVÆRKERNE

Kuppelbyens Hemmelighed

KAPITEL 1

Jeg ligger på ryggen i græsset og studerer mit værk, en lille kobberfugl med blågrønne vinger og en elegant nøgle til at trække den op med. Urværksfuglen flyver over mit hoved. Den pipper i takt med de klikkende tandhjul, som får vingerne til at bevæge sig. Jeg lukker øjnene og prøver at lade, som om fuglen ikke er der, at det ikke er mig, der har samlet den, og at jeg stadig er normal. Alle bliver testet, inden de begynder i skole, og der havde ikke været de mindste tegn på urværkerevner hos mig. Jeg var normal ... *er normal?*

Da jeg var yngre, drømte jeg mig ofte op til urværkerskolen på den flyvende ø. Men da jeg som syvårig blev testet, var der ingen tegn på, at jeg var noget særligt.

Jeg husker stadig, hvordan manden fra urværkerlavet havde sukket, da jeg trådte ind. Der var en tung, metallisk lugt i rummet, og jeg nulrede kanten af min trøje for at skjule, hvor meget mine hænder rystede. Dengang troede jeg stadig, jeg skulle være urværker. Blive en del af eliten. Hvor den overbevisning stammede fra, ved jeg ikke, for min familie har ikke haft urværkerblod i årenerne siden min oldefar. Men jeg havde slet ikke været i tvivl om, at jeg havde evnerne. Drømmen var dog hurtigt blevet knust, da manden fra urværkerskolen havde krydset af i: *Uegnet, ingen tegn på evner.*

Med det kryds fratog han mig muligheden for at prøve igen, når jeg fyldte 10 år. Men kunne han have taget fejl?

Æsken fra Sam ligger åben ved siden af mig, og de overskydende

tandhjul, kobbertråde og, hvad de små metaldele ellers hedder, får mit hoved til at summe. Hvis jeg var en rigtig urværker, ville jeg vel i det mindste vide, hvad dimserne hed? Og hvis jeg var en rigtig urværker, ville mine evner vel ikke først vise sig nu, hvor jeg er fyldt 15 år?

Nil – den langsomst modnede urværker i historien!

Så spændende er jeg slet ikke. Jeg har ingen evner, det har jeg vidst, siden jeg var syv. Alligevel var jeg blevet nysgerrig, da Sam tilbød mig en urværksæske fra sin bror. Jeg begraver mit ansigt i det sødtduftende græs. Gid mit hoved ville holde op med at summe sådan.

Fuglen afgiver et sidste, klikkende pip og falder ned i bækken med et plop. Godt det samme. Det gør det nemmere at lade, som om det ikke er sket.

Bare for sjov. For at se, hvad urværkerne arbejder med, havde Sam sagt, da han gav mig æsken.

Urværkerne sysler med tandhjul og opfinder ... opfinder hvad? Vel ikke urværksfugle?

Jeg drejer om på ryggen og stirrer op på kuplen langt oppe bag skyerne. Der er få skyer i dag, så det er nemt at se aften solens uskarpe omrids gennem glasset. Tænk, at folk engang levede uden en beskyttende kuppel og bare kunne se op på solen. Det må have været så *amaze*.

Sensommerens jord er kølig, og jeg rejser mig og børster den fugtige jord af min kjole. Den tegner mørke streger ned ad det lysebrune stof, og jeg opgiver at få det hele af.

Himlen under kuplen er nu badet i rødt aftenlys, og solen haster sig ned langs kuplens sider. Det nye udgangsforbud trådte i kraft i sidste måned, og jeg har travlt, hvis jeg skal nå igennem byporten i tide.

Mit blik fanges af en blågrøn vinge, der vugger i vandoverfladen. Og før jeg ved af det, har jeg min arm nede i det kolde vand og samler det lille urværk op. Mit ærme bliver plaskvådt, men mit hjerte sender blodet så hurtigt rundt i min krop, at jeg knap ænser det.

Mine hæle synker ned i engens bløde underlag, så jeg snører støvletterne op og løber videre med dem i hånden, mens det høje græs prikker mod mine bare ben. Jeg kommer forbi genbrugsfabrikken og løber videre ind gennem byportene, hvor jeg standser for at få vejret. Fumlende får jeg iført mig mine støvletter igen. Jeg tvinger mig derefter videre op mod cirkeltubens perron, mens jeg hiver efter vejret.

Så snart tubens låge åbner, kaster jeg mig ind på et sæde og tager en dyb indånding for at få hold på mig selv igen. Kupéen er tom, og jeg værdsætter, at der ikke er publikum til synet af mig, der vælter ind ad døren på den måde.

Jeg bliver mødt af en skarp, metallisk lugt, som på én gang føles velkendt og afvisende.

Cirkeltubens tandhjul hviner, inden den sætter i gang hen over hustagene. Tyk damp stiger op og dækker vinduerne. Selvom der er lys inde i kupéen, føles det alligevel underligt at sidde i en tom vogn. Den ser med ét mere dystert og kold ud, end den plejer, og det kølige metalsæde kan mærkes gennem kjolen. Alt indeni er bronzefarvet; væggene, sæderne og de utallige rør, der snor sig langs kanterne, kun afbrudt af de små, grønne gaslamper og deres sparsomme lys.

Hele turen hjem knuger jeg forsigtigt om min tikkende hemmelighed. Min krop sitrer, og mit hoved summer, som om en del af mit sind er ved at vågne fra en dvale.

Jeg læner kinden mod det kølige vindue og ser ned på de mennesketomme gader. Hustagenes konturer suser forbi under mig. Når man færdes i gaderne, lægger man ikke mærke til, hvordan alle huse og veje er anlagt i perfekte cirkler. Heroppefra ses det tydeligt. Cirklerne bliver mindre, jo længere ind mod centrum man kommer. Jeg dagdrømmer om engang at få lov til at flyve med en af zeppelinerne ud til markerne på den anden side af byportene og se, om de er cirkelformede på samme måde som byen. Men det er de nok, eftersom hele byen er afgrænset af en kuppel.

Endelig standser tuben, og jeg stiger af og begiver mig hjemad. Jeg er ikke vant til at være ude så sent. Husene med de mange søjler og snørklede gelændere op til hoveddørene virker uhyggelige i skæret fra gadelamperne. Et par af gaslamperne flimrer og får skygger til at danse op ad de mørke mursten.

Det giver et sæt i mig, da en ru mandsstemme lyder fra en af gyderne.

”Godaften.”

Jeg snurrer rundt og ser en pjaltet absinter. Han er iført en knækket, høj hat og en lang frakke, der stumper på ærmerne. Den karakteristiske absintfe svirrer om hans hoved. Den er ikke meget større end en hånd og minder lidt om de imaginære feer, jeg legede med nede ved bækken som barn. Bare knap så nuttet. Jeg har aldrig set en absintfe tæt på og bliver forbavset over, hvor livagtigt det irrede urværk ser ud. Selv de snørklede kobbervinger ser ud til at svirre som rigtige vinger. Urværksfeen har små, stikkende øjne med øjnlåg, der langsomt åbnes og lukkes, og en mund, der vrænger nedad i en afvisende grimasse. Helt modsat absinterens ansigt, som nu flækker i et tandløst smil.

”Kan jeg hjælpe dig?”

”Nej tak.” Jeg stirrer forvirret på ham, mens jeg sætter tempoet op. Absintere plejer ikke at færdes i de inderste cirkelgader.

”Til vi ses igen,” siger han og løfter på den slidte hat.

Selvom manden ikke følger efter mig, løber jeg alligevel det sidste stykke hjem ad den smalle gade. Lange skygger smyger sig ind mellem husene, og flere gange snubler jeg over de ujævne brosten. Jeg hiver op i skørterne, så hælene på mine støvletter ikke får fat i kjolekanten bagpå. Korsettet begynder at stramme i takt med, at mit åndedræt bliver hurtigere.

Da jeg når frem, står jeg et øjeblik på det nederste trappetrin og får vejret, inden jeg går op til indgangen. Døren knirker, og messinghåndtaget føles koldt oven på løbeturen.

”Er det dig, Nil?” kalder mor inde fra stuen.

Det svage lys fra praxinoskopet skinner ud i gangen, og jeg hører et klik, da min far slukker filmen. Med en hurtig bevægelse ryger urværksfuglen ned i min frakkelomme. Jeg smiler til min mor, der er kommet ud i gangen til mig.

”Jeg glemte tiden.” I min iver for at få frakken af, får jeg viklet min arm ind i det våde ærme, så min mor må hjælpe mig ud af den. ”Jeg fik en svær opgave af ... Eller, der var noget, som jeg forsøgte at løse.”

”Lykkedes det?” Mor hænger frakken på stumtjeneren, mens jeg snører mine støvletter op.

”Måske,” svarer jeg undvigende.

Måske endda lidt for godt!

”Godt, du nåede hjem i tide. Det er forvirrende med alle de nye

regler, der er kommet på det sidste.” Hun går ind i stuen igen. ”Vil du have en kop te?”

En duft af nybagte havrekiks rammer mig inde fra stuen, så jeg nikker og følger efter hende. Jeg snupper en kiks, inden jeg sætter mig. Jeg kan ikke hidse mig op over udgangsforbuddet lige nu. Mit hoved summer, og jeg har mest brug for at være alene. Jeg tager en bid af den lune havrekiks. Nogle krummer havner i skødet, og jeg børster dem diskret ned på gulvet.

”Nyd dem, mens du kan,” grynter far og skubber de runde briller op på sin næse. ”Nu er der også kommet begrænsninger på havre. Snart kommer der vel også restriktioner på at trække vejret.”

Mor ignorerer ham og skænker te. Jeg tager endnu en bid af den søde kiks og håber ikke, det er sidste gang, jeg smager dem.

”Mon ikke snart de fanger dem, der har stjålet fra depoterne?” spørger jeg og fortryder omgående. Sådant et spørgsmål vil blot sætte blus under min fars iver for at diskutere Kuppelbyens uretfærdigheder.

”Du skal se, der er sikkert slet ikke nogen, der har stjålet noget,” siger far. ”Det er blot urværkernes måde at holde resten af befolkningen nede på.”

”Så, så,” siger mor. ”Er det nu ikke at blæse det ud af proportioner?”

Jeg sukker. Når min far brokker sig over alle de goder, som urværkerne har, føler jeg, at han siger, jeg fejlede, da jeg ikke bestod urværkerprøven. Inderst inde ved jeg godt, at det ikke er det, han prøver at sige. Tværtimod sagde mine forældre gang på gang, at jeg ikke skulle sætte mine forventninger for højt. *At ønske dig det brændende, gør dig ikke til urværker. Den slags er medfødt*, sagde min mor ofte. Hun har bare også altid sagt, at jeg skal stole på min mavefornemmelse. Ikke

så mærkeligt, at mit syvårige jeg blev forvirret. Dengang følte jeg, at jeg ville være god til at opfinde ting. Men jeg har papir på, at jeg ingen evner har.

Jeg nipper af teen. Min mor har ret. Bare, fordi man ønsker sig noget, er det jo ikke ensbetydende med, at det går i opfyldelse.

”Tænk over det!” fortsætter min far. ”Urværkerne har eneret på at arbejde med landbrug, og vi har det kun fra dem, at der forsvinder afgrøder.”

”Hvem skulle ellers vide det?” svarer mor roligt. ”Og så længe de ikke skærer yderligere ned, skal vi nok få det til at løbe rundt.”

De udveksler et blik. Min far grynter og læner sig tilbage i stolen.

”Er det okay, jeg tager resten med op?” spørger jeg og løfter min halvfylde tekop. ”Jeg mangler stadig nogle lektier.”

Der er mørkt i mit værelse. Jeg stiller teen fra mig på skrivebordet og drejer på urværkslampens nøgle. Der lyder et klik. Glødepæren bader rummet i et dæmpet, orange lys.

Mine fingre glider rundt langs tandhjulene, der danner smukke mønstre op ad urværkets fod. Jeg har haft lampen, så længe jeg kan huske, og den minder mig jævnligt om den evne, jeg ikke har.

Men hvad var det, der skete i dag? Så snart jeg åbnede den lille æske med urværksdelene, begyndte det at summe i mit hoved. Mine fingre havde dårlig nok rørt ved urværksdelene, før de fløj op i mine hænder og samlede sig i takt med, at jeg tænkte på dem. Det var, som om mit sind åbnede sig for en viden, jeg ikke vidste, jeg havde. Noget instinktivt.

Noget rører på sig langt inde i mit sind. Som nogle minder, der

prøver at komme op til overfladen, men ikke kan finde vej. Noget, jeg har glemt? Det er en følelse, jeg har haft mere og mere på det sidste, især når jeg har været nede ved bækken. Følelsen gør mig utilpas, så jeg prøver at ryste den af mig.

Fraværende sætter jeg mig ved skrivebordet og bladrer i min biologibog. Jeg prøver at koncentrere mig, men den lille urværksfugl bliver ved med at flakse ind og ud af mine tanker.

KAPITEL 2

Næste morgen står jeg uden for skolen og gaber. Jeg har haft livlige drømme om urværksfuglen. Det meste af natten er gået med tanker om de konsekvenser, det vil få for mit liv, hvis jeg rent faktisk er urværker. Urvika, den svævende ø, har altid været indhyllet i et slør af mystik. Stedet, hvor alle urværkere bor og går i skole, og hvor urværkerlavet har deres virke. Jeg må indrømme, at jeg er nysgerrig, men tanken om at forlade mine venner og mine forældre giver mig en knugen i maven. For slet ikke at tale om, hvor kuppelpinligt det ville være først at få sin evne nu. Jeg har aldrig hørt om nogen, der fik deres evne, efter de var fyldt 10.

Jeg læner mig op ad muren. Skolen bærer præg af at være blevet opført, efter Kuppelbyen blev anlagt. Den har ikke de flotte detaljer, som resten af arkitekturen i byen har, men er et uinspirerende monstrum, skævt placeret i forhold til resten af byens sirligt anlagte cirkler. Der var åbenbart ikke taget højde for, at mange mistede deres urværkerevner efter få generationer, og at der blev behov for en skole til de evneløse.

Jeg spejder ned ad stien. Zola er ikke dukket op endnu. Irriterende. Jeg hader at komme sidst ind i klassen.

Bastian er på vej mod skolens indgang sammen med sine venner. Jeg stirrer og glemmer et øjeblik, at det er kuppelpinligt at stå alene foran skolen på den måde. Han går to klasser over mig og er den mest amaze klædte fyr på hele skolen. I dag er ingen undtagelse; han har en

skindvest med utallige remme og tandhjul på, og det meste af hans underarm er dækket af et bredt læderarmbånd udsmykket med et ur omgivet af tandhjul og kobberkæder.

Da han passerer mig, ser han op og ned ad mig med et blik, jeg ikke kan tyde.

”Hej, Nill!” siger han med et underfundigt smil på læben og fortsætter ind ad døren med sit følge af venner.

”Øh, hej,” svarer jeg næsten uhørligt og håber ikke, han bemærkede mine blussende kinder. Pinligt. Og pinligt at hviske på den måde. Kunne jeg ikke bare have sagt hej og været lige så kuup som ham? Jeg sukker og ser op mod kuplen, som om den kan hjælpe mig. Men det eneste jeg opnår, er blæst i håret og uklart sollys i øjnene.

”Nill!”

Det giver et sæt i mig, og jeg vender mig om. Zola retter på sin tætsiddende jakke og ser afventende på mig.

”Godmorgen.” Jeg stryger en sort lok ud af øjnene. Forstår ikke, hvordan Zola altid formår at have sit hår liggende i en perfekt page. Mit hår hvirvler altid om hovedet på mig, blot jeg tænker på blæst. Jeg ser spørgende på hende, mens jeg omhyggeligt sætter hårlokken fast med en hårnål.

”Du ser fin ud,” svarer Zola på mit tavse spørgsmål og smiler hovedrystende ad min forfængelighed.

Vi når kun lige netop ind i lokalet, inden klokken ringer ind. I et forsøg på at sætte mig hurtigt og lade, som om jeg har været der længe, skramler jeg så meget med stolen, at flere vender sig og stirrer på mig. Knap så kuup. Næste gang går jeg altså selv ind, hvis Zola er så sent

på den. Jeg roder med tasken og lægger bøgerne klar på bordet foran mig. Da jeg ser op, får jeg øje på Sam. Han peger på mit bryst med et sigende blik. Jeg rynker spørgende brynene, men opdager så, at båndet i min kjole er gået op. Et styk synlig kavalergang. Ikke, at der er meget af den, men nu forstår jeg da bedre, at Bastian stirrede sådan.

”Tak,” hvisker jeg og skynder mig at binde båndet. Hvorfor sagde Zola ikke noget?

”No prob,” hvisker han tilbage. ”Hvordan gik det med urværket?”

Jeg trækker på skuldrene. Ved ikke helt, hvad jeg skal svare. ”Hvad med dig?”

Han viser mig et underligt, krøllet urværk, og jeg undertrykker et grin.

”Hvad er der sket med de små plader på siden?”

”Alt for nipset til mine fingre, så jeg forsøgte at mase dem på med en hammer,” svarer Sam med et grin. ”Det virkede vist ikke så godt.”

”Vold er sjældent en god løsning. Men ellers ganske fint arbejde, Sam,” fniser jeg.

Frøken Merle træder ind i klassen sammen med forstanderen, og vi rejser os op. Sam skynder sig at gemme sit urværk væk. Forstanderen sender ham et hurtigt blik, inden han nikker til os, at vi kan sætte os igen.

”Jeg har en meddelelse fra urværkerlavet,” siger han. Hans stemme knirker, og hans hoved ryster let. Måske skulle han snart overveje at lade en anden få sit job. Har aldrig set så gammel en mand før, og han lader til altid kun at komme med dårlige nyheder.

”Fra på mandag vil alle elever her på skolen kun få halvt så mange

madpoletter, som I plejer.”

Der lyder højlydte protester fra flere af eleverne, men forstanderen løfter hånden. ”Så så, ingen grund til det dér. I må bare lære at begrænse jer.” Han nikker til frøken Merle, som hjælper ham hen til døren.

Ingen siger noget. Ingen *tør* sige noget.

”Jeg er tilbage om et øjeblik,” siger frøken Merle, mens hun hjælper oldingen videre til næste lokale.

”Fortæll!” Sam har igen drejet sig rundt på stolen.

”Om?” Jeg ser ned og nulrer en spændende snor på min skjortebluse.

”Dit urværk, selvfølgelig.”

”Jeg tabte det ned i åen.” Teknisk set er det ikke en løgn.

”Nå, okay,” svarer han og ser skuffet ud. ”Nå, men mit urværk var ret kuup, synes jeg. Jeg mangler bare lidt finesse, så er jeg off to Urvika.”

Jeg griner. ”Uden tvivl, men indtil da må vi vist hellere følge med i skolen.”

”Nok bedst.” Hans smil fylder hele hans fregnede ansigt. ”Nogen spørgsmål ellers? Min bror er en ret kuup urværker, så jeg ved jo lidt.

Et kort øjeblik tøver jeg, men kan ikke lade være med at spørge: ”Hvordan ved en urværker, at han eller hun er urværker?”

Sam tænker et øjeblik, før han svarer: ”Adrian siger, at man ikke er i tvivl.”

”Okay, tak.” Jeg bider mig i læben. Det må være hårdt for Sam at være den eneste i familien, der ikke er urværker. Han har aldrig sagt noget om det, og jeg har aldrig spurgt ind til det. Er der mon en grund til, at han forsøger sig med at lave et urværk nu?

Frøken Merle træder ind og sætter sig ved katederet. ”Beklager

forsinkelsen. Er der nogen, der er klar til at fremlægge ugens opgave?”

”Mente du seriøst, at vi skulle lære om dyr fra fortiden?” lyder det nede fra bagerste række.

”Vi kunne også bare få normal undervisning igen, man savner jo ligefrem at have matematik,” siger Caspar og får et par piger til at fnise.

”Nu er det her jo biologi og ikke matematik. Jeg troede da, I ville finde det spændende at høre om tiden før apokalypsen.”

”Noget af det lyder ret bizart,” siger Siri, en af de fnisende piger, som nu har fået en alvorlig mine. Hendes lyse slangekrøller er sat op i et smukt dekoreret spænde, som matcher spændet i halsen på hendes skjortebluse. Et spænde, der ser alt for voldsomt ud til hendes lange hals. Jeg forstår ikke, hvorfor re-designerne ikke råder hende bedre oppe på tøjbyttefabrikken. I det mindste er hendes korset enkelt.

”Lad mig høre?” siger frøken Merle og gør tegn til, at Siri skal fortsætte.

”Jo, altså.” Siri bladrer i sin bog og ligner en, der allerede har fortrudt, at hun åbnede munden.

Caspar laver ansigter og hvisker noget til sin sidemand.

En rødmen kryber op ad Siris hals. ”Der stod et sted, at de havde små dyr til at få planterne til at gro.”

”Så urværkerne har erstattet dyrene. Ret passende,” svarer Caspar, og hans sidemand sprutter af grin.

En irritation skyder igennem mig. Jeg vil faktisk rigtig gerne høre om det. Dyrelivet fra før apokalypsen er fascinerende.

”Jeg kan godt se, hvordan I kan læse det sådan, men de fik dem ikke til at gro. De ...”

Caspar og flere omkring ham taler så højlydt, at de overdøver

frøken Merle.

”Ja?” siger hun og ser strengt på dem.

Caspar rækker hænderne op, som om han overgiver sig.

”Godt så, hvor kom vi fra?” Frøken Merle er tydeligvis hylet ud af den, og jeg rækker hånden op. Hun nikker mod mig.

”Var det noget med, at det faktisk var ret små dyr?” spørger jeg.

”Insekter, ja,” svarer hun og smiler. ”Bittesmå flyvedyr, som bestøvede planterne.”

Jeg må ligne en, der ikke helt er med, for hun fortsætter: ”Lige nu bruger vi urværksmekanismer til det arbejde, men dengang var det små, flyvende dyr, der fløj fra blomst til blomst.”

Igen høres der sprutten nede bagved og højlydt hvisken.

”Er det noget, I vil dele med klassen?” Frøken Merles ellers så rolige stemme er blevet skarp, men ingen svarer hende.

”Hvorfor går stramningerne ikke ud over urværkerne?” spørger Zola pludselig. ”Det er vel deres skyld a...”

Frøken Merle afbryder. ”Hvis vi ikke havde urværksmaskiner, skulle alt foregå manuelt. Så det skader ikke at sende urværkerne en venlig tanke en gang imellem.”

Caspar udstøder en blanding mellem et fnys og et grynt. ”Ikke mærkeligt, at folk er begyndt at stjæle mad,” mumler han.

Efter timen følges jeg med Zola ned til kantinen. Her dufter tungt af broccoli og bønner. Jeg nøjes med et æble.

På vej ned til mit bord ser jeg Bastian komme imod mig. Hurtigt får jeg stillet bakken fra mig. Tjekker diskret, om mit korset sidder ordentligt, og vender mig om mod ham. Han er så pæn, at jeg næsten

ikke kan trække vejret.

”Hej, Nil, how goes? Fredag, fest hos mig, kommer du?” spørger han og kører hånden gennem sit lange hår.

”Øh,” siger jeg febrilsk og prøver at oppe mig til at svare bedre denne gang. ”Det ved jeg ikke, måske. Hvis jeg er inviteret?” Det sidste siger jeg så stille, at kun han kan høre mig.

”Du er hermed inviteret, og du er velkommen til at tage din veninde med. Kommer du så?”

”Ja, det tror jeg,” siger jeg og mærker mine håndflader blive varme.

”Kuup,” svarer han og går.

Tænk, at han kom hen og talte med mig!

”Hvad ville han?” spørger Zola.

”Øh, spørg, om jeg kommer med til fest på fredag. Det gør vi, gør vi ikke? Bastian siger, vi er inviteret.”

”Det kan vi godt.” Zola udstråler ikke rigtig samme begejstring som mig. Jeg har snurrende fjedre i maven. Dog er jeg ikke helt sikker på, om det er på grund af Bastian, urværksfuglen i min lomme eller dét, at vi skal til fest. Hvor kuup er det lige, at vi skal med, og at Bastian har opdaget, jeg eksisterer?